Сонет,

написаний у день народження автора,
коли він, гуляючи вранці,
почув пісню дрозда

Співай, о пташку мій, на голім гіллі!
Я слухаю тебе, співай, співай!
Глянь: і в зими, що оголила гай,
Твій спів розгладжує уста змарнілі.

Так в одинокім бідності кутку
Сидить спокійно безтурботна Втіха,
Не жде Фортуни, не боїться лиха
Й вітає хвилю — все одно яку.

Спасибі за цей день, блага істото,
Що світло сонця нам зі сходу ллєш!
Я вбогий, так! Але мені даєш
Ти кращий скарб, коштовніший за злото!

Приходь, людино, змучена нуждою!
Останню крихітку я розділю з тобою!